

Sygn. akt: I C 312/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2012 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Hanna Daniel
Protokolant:	stażysta Małgorzata Kujawa

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2012r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa **(...) S.A. w Ł. (poprzednio: (...) sp. z o.o. w Ł.)**

przeciwko J. M.

o zapłatę

1. uchyla w całości nakaz zapłaty z dnia 21 stycznia 2011r. wydany przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w sprawie I Nc 12/11 i powództwo oddala;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 12.617 (dwanaście tysięcy sześćset siedemnaście) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje;
3. nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Bydgoszczy) kwotę 23.537 (dwadzieścia trzy tysiące pięćset trzydzieści siedem) zł tytułem kosztów sądowych, od ponoszenia których zwolniona była pozwana;
4. oddala wniosek powódki o obciążenie pozwanej kosztami postępowania zabezpieczającego.

Sygn. akt I C 312/12

UZASADNIENIE

Powód - (...) S.A. w Ł. (poprzednio (...) sp. z o.o. w Ł.) wniósł pozew, w którym sformułował żądanie orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwana J. M. ma zapłacić na jego rzecz, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia nakazu zapłaty, kwotę 383 265,87 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, a w tym kosztami zastępstwa procesowego (k. 2-3v). W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż pozwana współpracowała z (...) sp. z o.o. w Ż. na podstawie umowy sprzedaży nr (...). Wyjaśnił przy tym, że dla zabezpieczenia roszczeń, pozwana wystawiła i wręczyła sprzedawcy - (...) spółka z o.o. weksel in blanco. Nadto powód wskazał, że w związku z zadłużeniem pozwanej posiadacz weksla wypełnił go na kwotę 409 318,97 zł. Podano przy tym, że kwota ta stanowiła sumę wymagalnych zobowiązań pozwanej wobec sprzedającego. Nadto wskazano, że wobec tego spółka (...) wezwała pozwaną do wykupu weksla i dobrowolnej zapłaty. Podano także, że umową z dnia 3 listopada 2010 roku wskazana spółka przelała powyższą wierzytelność na rzecz powoda, który poinformował pozwaną o zawartej umowie cesji, a ponadto wezwał do wykupu weksla i dobrowolnej zapłaty kwoty 383 265,87 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 21 stycznia 2011 roku Sąd Okręgowy w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (I Ne 12/11) (k.33 akt).

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego nakazu zapłaty, oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 38-42). W uzasadnieniu pozwana podniosła, iż w dniu przelewu wierzytelności, jak również w dacie indosowania (18 listopada 2010 r.), weksel nie był uzupełniony, bowiem powód załączył do wezwania "projekt wypełnionego weksla". Wyjaśniła przy tym, że wobec tego, nabywca nie może powoływać się na ograniczenia w zakresie możliwości podnoszenia przez wystawcę zarzutów względem posiadacza weksla. Wobec tego pozwana podniosła zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem oraz zarzut nieważności umowy sprzedaży nr (...), bowiem osoba występująca w imieniu (...) nie była umocowana do dokonania tej czynności w imieniu spółki. Pozwana wskazała przy tym, że nie posiada wiedzy - na dzień dzisiejszy, tj. na dzień wniesienia zarzutów, jakie faktury i

noty odsetkowe są podstawą objętej żądaniem pozwu kwoty. Pozwana wniosła także o zobowiązanie powoda do przedłożenia deklaracji wekslowej do załączonego do pozwu weksla. Ponadto pozwana żądała obniżenia ceny sprzedaży nabytej od spółki (...) paszy, wskazując przy tym na jej niewłaściwą jakość.

Wyrokiem z dnia 4 lipca 2011 roku, w sprawie o sygn. akt: I C 108/11, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty z dnia 21 stycznia 2011 roku w sprawie o sygn. akt I Ne 12/11 (k. 142 akt).

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana J. M., wnosząc o jego zmianę i uchylenie nakazu zapłaty z dnia 21 stycznia 2011 roku w całości oraz oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, a ewentualnie domagała się uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach procesu (k. 163-168 akt).

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 lutego 2012 roku o sygn. akt V ACa 151/12, sąd uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 4 lipca 2011 roku o sygn. akt I C 108/11 i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego (k. 229 akt).

Sąd, po ponownym rozpoznaniu sprawy, ustalił co następuje:

Na podstawie ważnej umowy sprzedaży nr (...) pozwana J. M. nabywała paszę dla prowadzonej hodowli indyków - od spółki z ograniczoną odpowiedzialnością działającą pod firmą (...) z siedzibą w Ż.. Przedmiotem tejże umowy było ustalenie warunków sprzedaży towarów zamówionych przez kontrahenta w (...). Jako zabezpieczenie wierzytelności (...) z niniejszej umowy strony uznały weksel in blanco, co wynikało z treści § 5 przedmiotowej umowy sprzedaży.

dowód: umowa sprzedaży nr (...) wraz z załącznikiem nr 1, k.18-20v akt

Zgodnie z treścią załącznika nr 1 dotyczącego procedury reklamacyjnej - zastrzeżenia co do jakości paszy kontrahent powinien niezwłocznie zgłosić (...) sp. z o.o. Powyższe zgłoszenie kontrahent powinien potwierdzić w formie pisemnego oświadczenia skierowanego niezwłocznie na adres siedziby (...). Zgodnie z treścią punktu

3. procedury reklamacyjnej zgłoszenie zastrzeżeń nie potwierdzone w formie pisemnego oświadczenia (...) nie będzie rozpatrywane przez (...).

Pozwana zgłaszała ustne uwagi odnośnie jakości dostarczanej paszy z powodu nikłego przyrostu masy hodowanych indyków, jednakże kwestionowanych partii towaru nie odsyłała kontynuując współpracę ze spółką (...) w kolejnych cyklach produkcyjnych. Pozwana nigdy też nie złożyła pisemnej reklamacji, zastrzeżeń w formie pisemnego oświadczenia - co do jakości paszy.

dowód: załącznik nr 1 dotyczący procedury reklamacyjnej, k. 19v-20 akt; zeznania świadka D. Ł., k.102v-103; zeznania świadka M. W., k.103-103v; zeznania świadka Z. K., k. 103v; zeznania świadka P. L., k.104; zeznania świadka D. B., k.104; zeznania świadka G. M., k. 104; zeznania pozwanej J. M., k.137-137v

Pozwana nie regulowała w terminie swoich wymagalnych zobowiązań względem sprzedawcy - spółki (...), w związku z czym strony zawarły w dniu 9 grudnia 2008 roku w R. ugodę określającą sposób spłaty zadłużenia. Z pisma o nazwie "rozliczenia z kontrahentem" wynikało, że zobowiązania pozwanej wynosiły 312 975, 89 złotych. Pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania. Późniejsze porozumienia co do spłaty długu również nie były terminowo regulowane przez pozwaną.

Jednakże pozwana wpłacała na rzecz spółki (...) w Ż. określone, znaczne kwoty pieniężne - za sprzedawaną przez spółkę (...) paszę. Dowody wpłat na rzecz tejże

spółki załączone do zarzutów od nakazu zapłaty opiewały na łączną kwotę 202 546,06 złotych. Większość z tych wpłat została dokonana w 2010 roku.

dowód: ugoda z dnia 9 grudnia 2008 roku, k.H8-119v; rozliczenie z kontrahentem, k. 119v

akt; zeznania świadka J. C., k.H4v; pismo z dnia 22 września 2009 roku, k.117;

wyciągi z rachunków z przelewami na rzecz spółki (...) sp. z o.o. w Ż., k.

49-57 akt

Pismem z dnia 6 kwietnia 2010 roku spółka (...) z siedzibą w Ż. wezwała pozwaną do zapłaty należności z weksla (wykupu weksla). W piśmie tym zawarto sformułowanie, że " w związku z opóźnieniem w płatności zaciągniętych zobowiązań (...) spółka z o.o. zmuszona jest wypełnić weksel wystawiony przez pozwaną na zabezpieczenie płatności za nie - na kwotę 409 318, 97 zł odpowiadającą sumie zadłużenia pozwanej wraz z odsetkami naliczonymi na dzień 16 kwietnia 2010 roku, jako wyznaczony dzień płatności weksla". Z powyższego wezwania

do zapłaty nie wynikało zatem, że weksel został już uzupełniony przez (...) w dniu 6 kwietnia 2010 roku.

dowód: pismo z dnia 6 kwietnia 2010 roku będące wezwaniem do zapłaty, k. 21 akt

Idnos weksla na rzecz spółki (...) spółki z o.o. z siedzibą w Ł. nastąpił w dniu 18 listopada 2010 roku.

dowód: weksel, k. 4 i 4v akt

Pismem z dnia 22 listopada 2010 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł., obecnie spółka (...) S.A. w Ł. - poinformowała pozwaną, że na podstawie umowy z dnia 3 listopada 2010 roku, zawartej pomiędzy (...) sp.z o.o. z siedzibą w Ł., a (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ż., doszło do przelewu wierzytelności i tym samym podmiotowej zmiany po stronie wierzyciela.

dowód: pismo z dnia 22 listopada 2010 roku, k. 25 akt, umowa przelewu wierzytelności z dnia 03 listopada 2010 roku, k.24-24v, odpis aktualny z rejestru przedsiębiorców KRS, stan na dzień 27.10.2011 r., k. 191-192 akt oraz odpis aktualny z rejestru przedsiębiorców KRS, stan na dzień 6.05.2011 r., k.193-196 akt

Pismem z dnia 29 listopada 2010 roku spółka (...) wystosowała do pozwanej J. M. wezwanie do zapłaty i wykupu weksla. Wezwanie dotyczyło kwoty 383 265, 87 złotych. W załączniku do pisma wskazano na "projekt wypełnionego weksla". W dniu 29 listopada 2010 roku,

zatem już po indosie, weksel nie był jeszcze wypełniony. Data wystawienia weksla, tj. 6 kwietnia 2010 roku, nie jest równoznaczna z datą jego uzupełnienia. Data 6 kwietnia 2010 roku została wpisana właśnie w miejsce przeznaczone

na datę wystawienia weksla. Uzupełnienie weksla nastąpiło po dokonaniu indosu na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, tzn. już przez indosatariusza.

dowód: pismo z dnia 29 listopada 2010 roku, k. 29 akt; weksel, k. 4 akt

Pozwana wskutek skonkretyzowania i wskazania przez powoda - (...) S.A. w Ł. (poprzednio (...) sp. z o.o. w Ł.) - dokumentów, które miały dowodzić istnienia niezapłaconych przez J. M. faktur obejmujących sumę wekslową, na rozprawie z dnia 6 czerwca 2011 r. przedłożyła kolejne wyciągi z rachunków bankowych, obrazujące dokonywane przez nią wpłaty na rzecz spółki (...) sp. z o.o. w Ż. w łącznej kwocie 338 000 złotych. Wcześniej bowiem powód nie wskazywał nawet w sposób ogólny jakie należności, tj. z

jakich faktur czy not odsetkowych składają się na sumę wekslową. Brak było w sprawie dowodu w postaci deklaracji czy też porozumienia wekslowego.

dowód: ugoda z dnia 9 grudnia 2008 roku, k.H8-119v; rozliczenie z kontrahentem, k. 119v akt; pismo z dnia 22 września 2009 roku, k.117; wyciągi z rachunku z przelewami na rzecz (...) sp. z o.o. w Ż., k. 122-130 akt

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony. W ocenie sądu zasługiwały one na uznanie ich za wiarygodne. Ich autentyczność nie była przez strony kwestionowana. Nadto zdaniem sądu zeznania złożone w niniejszej przez wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków zasługiwały na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Były spójne, logiczne oraz wzajemnie ze sobą korespondowały. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności. W zasadzie wszystkie one dowodziły tego, że pozwana zgłaszała zastrzeżenia co do jakości dostarczanej paszy, lecz czyniła to jedynie w formie ustnych oświadczeń.

Zeznania pozwanej J. M. (k. 137 akt), zdaniem sądu, zasługiwały na wiarę jedynie częściowo. W ocenie sądu zeznała ona zgodnie ze swoim przekonaniem oraz subiektywnym odczuciem. Z jej zeznań wynikało jednakże, że w zasadzie nie czyniła ustaleń na rzecz jakich faktur wpłacała pieniądze na rzecz (...) sp. z o.o. Nie wyliczała też odsetek. Przedstawione przez nią wyciągi z rachunków bankowych wskazywały na to, że w istocie wpłacała ona na rzecz spółki (...) określone kwoty, jednakże nie dowodziło to tego, że - jak twierdziła pozwana w swoich zeznaniach - uregulowała ona swój dług w całości. Na potwierdzenie wyrażonego przez nią stanowiska w tym zakresie - brak było wiarygodnych dowodów.

Sąd, po ponownym rozpoznaniu sprawy, zważył, co następuje:

Na wstępie czynionych rozważań zasadnym będzie powołanie się na kilka orzeczeń adekwatnych do przedmiotu rozpoznawanej sprawy. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego -Izby Cywilnej z dnia 21 września 2006 roku, I CSK 130/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna rok 2007, Nr 6, poz. 93, str. 87, wskazano, że indos na wekslu in blanco jest możliwy i powoduje skutki prawne cesji, tzn. indosatariusz nabywa wierzytelność wekslową na podstawie wystawionego przez dłużnika weksla, zaś ten ostatni może podnosić wobec indosatariusza, który po nabyciu uzupełnił weksel, również zarzuty ze stosunku podstawowego. Pogląd ten uznawany i prezentowany jest też w doktrynie. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 9 marca 2011 roku, sygn. I ACa 122/11, opubl; Legalis, stwierdza, że w przypadku zakwestionowania prawidłowości uzupełnienia weksla in blanco wierzyciel ma obowiązek

wskazać, z jakiego tytułu domaga się zapłaty oraz przedstawić stosowne wyliczenie (...). Bez tego pozwany nie jest bowiem w stanie wykazać zgodności sumy wekslowej z porozumieniem. Pogląd taki w pełni podzielił także Sąd Apelacyjny w Katowicach (por. wyrok z dnia 28 sierpnia 2007 r., I ACA 442/07, Biuletyn SA Katowice 2008/1/28). W uzasadnieniu orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu wskazano m.in., że: " (...) Polskie prawo wekslowe (ustawa z dnia 28 kwietnia 1938 r. Prawo wekslowe - Dz.U.Nr 37, poz. 282) oparte jest na niemieckiej koncepcji zobowiązania wekslowego w myśl której weksel jest zobowiązaniem formalnym, abstrakcyjnym, oderwanym od swojej przyczyny gospodarczej. Obowiązuje w związku z tym zasada podpisu oznaczająca, że samo podpisanie dokumentu, spełniającego ustawowe wymagania co do formy, zobowiązuje wystawcę i innych dłużników wekslowych.

Tak zwany wewnętrzny stosunek nie ma istotnego znaczenia dla powstania zobowiązania wekslowego. Odstępstwa od tej koncepcji można dopatrywać się w art. 10 prawa wekslowego regulującym weksel in blanco, skoro w tym przepisie mowa jest o „porozumieniu” co do uzupełnienia weksla. Orzecznictwo Sądu Najwyższego już w okresie międzywojennym (por. m. in: OSNIC 273/27, ZO 1928, poz. 37) trafnie stwierdzało, że uświęcona została praktyka wystawiania tzw. weksli gwarancyjnych, polegająca na tym, że zachodzący między stronami stosunek umowy zabezpiecza się doręczeniem weksla in blanco z nadaniem wierzycielowi prawa do jego wypełnienia stosowanie do warunków umowy i wyników obrachunku (...). W uzasadnieniu powołanego wyżej wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, stwierdza się też, iż: "jest oczywiste, że w razie wypełnienia weksla in blanco w zakresie sumy wekslowej przez wierzyciela osobistego (remitenta) wierzyciel ten nie może się zasłaniać wobec dłużnika abstrakcyjnością zobowiązania wekslowego, gdy dłużnik roszczenie kwestionuje lub żąda rozliczenia dochodzonej kwoty. Wierzyciel ma wówczas obowiązek podać, z jakiego tytułu domaga się zapłaty i przedstawić stosowne wyliczenie. Nie chodzi w tym wypadku o rozkład ciężaru dowodu, a ściśle, obowiązek ten nie wynika z przerwienia na powoda ciężaru dowodu (art. 6 k.c). Jest on natomiast naturalną konsekwencją domagania się przez wierzyciela osobistego od dłużnika określonego świadczenia pieniężnego (...)". Zasadnym jest tu także wskazanie na treść tezy wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 31 marca 2011 roku, I ACa 164/11, opubl: Legalis oraz fragment uzasadnienia tego wyroku. Teza tego wyroku jest następująca: "tylko wykazanie przez wystawcę, że naruszone zostało upoważnienie do uzupełnienia weksla in blanco przez wpisanie w nim wyższej sumy od kwoty wierzytelności, dla której zabezpieczenia weksel został wręczony, mogło prowadzić do przyjęcia, że osoba na nim podpisana staje się zobowiązana wekslowo w granicach, w jakich tekst weksla jest zgodny z upoważnieniem". W uzasadnieniu tego wyroku wskazano min., że: "w piśmiennictwie i orzecznictwie jest oczywiście wyrażany pogląd, że podniesienie przez wystawcę weksla in blanco zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z

porozumieniem wekslowym (w zakresie dotyczącym rozmiaru zadłużenia wystawcy ze stosunku podstawowego) powoduje przerzucenie ciężaru dowodu na posiadacza weksla (remitenta) w tym sensie, iż powinien go obciążać dowód wykazania istnienia i rozmiaru zadłużenia z tego stosunku. W takiej sytuacji rozkład ciężaru dowodu pozostaje bez zmian. Na wystawcy weksla in blanco ciąży dowód wykazania nieistnienia wierzytelności wystawcy i to w zakresie wskazanym na wekslu

(...)

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej tu sprawy, stwierdzić należy, że, w ocenie sądu, jak to wynikało już z ustalonego w sprawie - stanu faktycznego - weksel in blanco został uzupełniony przez indosatariusza już po indosie na rzecz spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. (obecnie (...) S.A. w Ł.). Świadczyła o tym treść dokumentów zgromadzonych w sprawie. Nadto powód nie ustosunkował się do zarzutów w tym zakresie, które to sformułowała pozwana. Kwestia ta była o tyle istotna, że determinowała możliwości zgłaszania zarzutów przez dłużnika wekslowego, albowiem, o czym już wcześniej wspomniano - jeżeli weksel został uzupełniony po nabyciu przez indosatariusza to wówczas dłużnik wekslowy jest uprawniony do podnoszenia zarzutów ze stosunku podstawowego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej z dnia 21 września 2006 roku, I CSK 130/06, OSNC2007, z. 6, poz. 93).

Zdaniem sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, zarzut pozwanej jakoby umowa sprzedaży nr (...) ze Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością działającą pod firmą (...) z siedzibą w Ż., była nieważna - był chybiony. Pozwana nie udowodniła, że w istocie tak było. Nie przedstawiła na to żadnych dowodów. Nie wykazała jakoby - jak twierdziło - osoba występująca w imieniu (...) nie była umocowana do dokonania tej czynności w imieniu spółki.

Żądanie obniżenia ceny sprzedaży nabywanej od spółki (...) paszy było niezasadne już z tej przyczyny, że pozwana nie sprostowała w żadnej mierze wymogom procedury reklamacyjnej, o której była już mowa w załączniku nr 1 do umowy sprzedaży (k. 19 v akt). Pozwana nie zgłosiła bowiem swoich zastrzeżeń w formie pisemnego oświadczenia.

Natomiast, w ocenie sądu, przypomnieć, a zarazem stwierdzić należało, że w zarzutach od nakazu zapłaty pozwana sformułowała już zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem, tj. jego wypełnienie na kwotę

przekraczającą rzeczywiste zadłużenie pozwanej z tytułu płatności za dostarczony przez powoda towar. W zarzutach od nakazu zapłaty podniesiono też, że z treści pozwu oraz załączonych do niego dokumentów nie wynikało jakie faktury są podstawą dochodzonej kwoty. Pozwana zastrzegła sobie przy tym możliwość ustosunkowania się do całości żądania pozwu po przedstawieniu przez powoda faktur i not odsetkowych. W ocenie sądu było to uzasadnione faktem braku skonkretyzowania przez powoda dochodzonej należności, tj. z czego ona wynikała i co składało się na wskazaną w wekslu sumę.

Faktem jest też, co ustalono już wyżej, że pozwana wpłacała określone kwoty pieniężne na rzecz (...) sp. z o.o. Świadczyły o tym m.in. załączone do zarzutów od nakazu zapłaty, jak i w późniejszym stadium procesu - wyciągi z rachunków bankowych. Nie ustalono jednak na poczet jakich faktur te należności były wpłacane przez pozwaną. Powód odniósł się do tej kwestii w sposób nader ogólny.

W piśmie procesowym powoda z dnia 16 czerwca 2011 roku, (k. 135 akt), podano, że strona powodowa nie kwestionuje dokonania przez pozwaną przedstawionych wpłat, ale zaliczała przedmiotowe wpłaty na poczet długu najdalej wymagalnego. Powód w dalszym toku procesu, nie przedstawił jednak stosownych wyliczeń. Nadto powód wskazał, że dochodzi zapłaty zobowiązań, które powstały począwszy od 21 lipca 2009 roku. Natomiast wcześniej przedstawił ugodę zawartą w dniu 9 grudnia 2008 roku, (k. 118-119 akt) wraz z załącznikiem, z których wynikało, że należności miały być płatne od 25 czerwca 2008r. do 11 maja 2009r.

Zdaniem sądu, w okolicznościach tej sprawy, przy braku dowodu w postaci deklaracji czy porozumienia wekslowego, uznać należało, że powód w istocie nie wskazał ostatecznie z jakich konkretnie faktur i not odsetkowych wywodzi swoje roszczenie. Zmieniał bowiem swoje stanowisko w sprawie. Nie podał bowiem, za realizację których dostaw towaru aktualnie żąda zapłaty. Nie przedstawił też stosownych wyliczeń, zmieniając swoje stanowisko w kolejnych pismach procesowych. Nie odniósł się w sposób konkretny do dowodów wpłat przedstawionych przez pozwaną i nie wskazał przy tym np. na poczet, których należności je zaliczał i jaka jeszcze kwota pozostała niezaspokojona przez pozwaną.

W ocenie sądu, skutek zakwestionowania przez pozwaną prawidłowości wypełnienia weksla, to wierzyciel miał obowiązek podać z jakiego tytułu domaga się zapłaty i powinien przedstawić stosowne wyliczenie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach, sygn. akt J Aca 442/07; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, sygn. akt I Aca 122/11). Sąd podziela w tym względzie poglądy prezentowane przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu i Katowicach, W okolicznościach tejże sprawy powód zmieniał swoje twierdzenia co do podstawy faktycznej roszczenia, a nadto podał, że nie kwestionuje wpłat wskazanych przez pozwaną, ale zaliczał je na poczet długu najdalej wymagalnego. Nie przedstawił jednak już żadnych konkretnych wyliczeń co do tego, na jakich fakturach aktualnie opiera swoje żądanie. Strona pozwana nie mogła zatem skutecznie się bronić. Nie mogła wykazać zgodności sumy wekslowej z porozumieniem. W

analizowanej sprawie, w konsekwencji - to posiadacza weksla obciążał dowód wykazania istnienia i rozmiaru zadłużenia z tego stosunku.

Nadto przypomnieć tu jeszcze warto, że pozwana przedstawiła wyciągi z rachunków, z których wynikało, że wpłacała na rzecz spółki (...) stosowne kwoty pieniężne. Powód natomiast w sposób bardzo ogólny odnosił się do tychże dowodów, a zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej z dnia 30 maja 1930 roku, C 374/30, opubl: Orzecznictwo Sądów Polskich rok 1930, Nr 9, poz. 562: "Dłużnik wekslowy, może skutecznie bronić się pokwitowaniami wierzyciela, który obowiązany jest dowieść, że pokwitowanie to dotyczy innego długu". Powyższe, zdaniem sądu, można potraktować analogicznie do sytuacji, w której powód nie wskazuje na poczet jakich faktur zaliczał wpłaty wykazane przez pozwaną w wyciągach z rachunków bankowych.

Kierując się powyższym należało w punkcie 1 uchylić w całości nakaz zapłaty z dnia 21 stycznia 2011 roku wydany przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w sprawie I Nc 12/11 i powództwo oddalić.

W punkcie 2 wyroku sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 12.617 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje. Na kwotę tę składały się koszty zastępstwa procesowego za obie instancje. O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c, ustanawiającym zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie, z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) stosownie do wysokości uwzględnionego żądania. W niniejszej sprawie pozwana wygrała proces w całości, dlatego też sąd orzekł jak w punkcie 2. wyroku. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U.Nr 163, poz. 1349). Nadto zastosowanie znalazł także § 12 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia, albowiem pozwana była także reprezentowana przez radcę prawnego przed sądem apelacyjnym, za które to zastępstwo przyznano za II. instancję kwotę 5400 złotych, co łącznie z kosztami za zastępstwo procesowe w I. instancji, tj. kwotą 7200 złotych i opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł - dawało kwotę 12.617 złotych.

W punkcie 3 wyroku sąd nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Bydgoszczy) kwotę 23.537 zł tytułem kosztów sądowych, od ponoszenia, których zwolniona była pozwana. Na kwotę tę złożyła się zatem opłata od wniesionej apelacji oraz od zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym.

W punkcie 4 wyroku sąd oddalił wniosek powódki o obciążenie pozwanej kosztami postępowania zabezpieczającego.